

Sygnatura akt VI Ka 784/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **20 marca 2015** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Arkadiusz Łata

Sędziowie SSO Kazimierz Cieślukowski

SSO Krzysztof Ficek (spr.)

Protokolant Sylwia Sitarz

przy udziale Marka Dutkowskiego

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2015 r.

sprawy

1. L. S. ur. (...) w R.

syna K. i B.

oskarżonego z art. 279§1 kk

2. S. S. ur. (...) w R.

syna K. i B.

oskarżonego z art. 279§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 26 maja 2014 r. sygnatura akt VI K 107/14

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- uchyla rozstrzygnięcia o karach grzywny z punktów 1 i 2 oraz rozstrzygnięcia z punktów 3, 4 i 5,

- na mocy art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonym na poczet orzeczonych wobec nich w punktach 1 i 2 zaskarżonego wyroku kar pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie każdego z nich w dniach 30 grudnia 2013r. i 31 grudnia 2013r.;

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zwalnia oskarżonych od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 784/14

UZASADNIENIE

Od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 26 maja 2014 roku sygn. akt VI K 107/14 apelację wniósł prokurator.

Przedmiotowy wyrok zaskarżył w części dotyczącej orzeczenia o karze wymierzonej oskarżonym L. S. i S. S. na niekorzyść obu oskarżonych. Zarzucił niesłuszne zastosowanie wobec obu oskarżonych środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonych wobec nich kar pozbawienia wolności na skutek nieuwzględnienia właściwości i warunków osobistych oskarżonych, a w szczególności ich uprzedniej karalności – co sprawia, że wobec oskarżonych nie istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna pozwalająca na przyjęcie, iż pomimo warunkowego zawieszenia wykonania kar nie popełnią oni ponownie przestępstwa i będą przestrzegać porządku prawnego. Stawiając ten zarzut oskarżyciel publiczny wniósł o zmianę wyroku poprzez wymierzenie L. S. kary 1 roku pozbawienia wolności, zaś S. S. kary 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności za zarzucany im czyn z zaliczeniem na poczet w/w kar obu oskarżonym okresu zatrzymania w sprawie w dniach 30 i 31 grudnia 2013 roku, orzeczenie przepadku dowodów służących do popełnienia przestępstwa oraz orzeczenie obowiązku solidarnego naprawienia szkody wartości 288 złotych w całości na rzecz pokrzywdzonego (...).

Sąd Okręgowy stwierdził, co następuje :

Wywiedziona apelacja okazała się trafna w zasadniczej części, a mianowicie odnośnie domagania się przez skarżącego bezwzględnych kar pozbawienia wolności dla obu oskarżonych. Nie została natomiast uwzględniona w zakresie konieczności orzeczenia wobec oskarżonych obowiązku solidarnego naprawienia szkody oraz co do wadliwie sformułowanego wniosku środka odwoławczego, który jest żądaniem wymierzenia nowych kar przez Sąd odwoławczy, zamiast prawidłowego domagania się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie tego wszystkiego, co wiąże się z warunkowym zawieszeniem wykonania kar pozbawienia wolności oraz uchylenie kar grzywny. Także nie do przyjęcia było - być może omyłkowo sformułowane - domaganie się względem oskarżonego S. S. w miejsce kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności kary 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Skarżący nie zakwestionował ustaleń Sądu Rejonowego w zakresie stanu faktycznego oraz winy oskarżonych, a także przyjętej kwalifikacji prawnej czynu. Wystarczy zatem stwierdzić, że te ustalenia, opierające się na prawidłowo zebranych i należycie ocenionym materiale dowodowym, przekonują w całości.

Przechodząc do rozstrzygnięcia o karze zgodzić trzeba się z Sądem Rejonowym, że za przestępstwo kradzieży z włamaniem oskarżonym należało wymierzyć kary pozbawienia wolności – S. S. 1 roku i 3 miesięcy, zaś L. S. 1 roku. W przypadku pierwszego z wymienionych oskarżonych kara nieznacznie przekracza ustawowe minimum, a co do L. S. została orzeczona w wymiarze najniższym z możliwych przewidzianych za kradzież z włamaniem. Nie można natomiast zgodzić się z Sądem I instancji odnośnie istnienia po stronie oskarżonych pozytywnej prognozy kryminologicznej, która jest niezbędnym warunkiem do skorzystania z warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie ma żadnych argumentów przemawiających za zastosowaniem art.69 kk. W tej materii Sąd I instancji ograniczył się do jednego zdania, a mianowicie, że „zachodzi w stosunku do oskarżonych pozytywna prognoza co do tego, że będą w przyszłości przestrzegali porządku prawnego, w szczególności nie popełnią przestępstwa” (k.122v.). Z tym stanowiskiem nie sposób się zgodzić. Sąd Rejonowy pominął, że oskarżeni w przeciągu czterech dni dopuścili się dwóch czynów. Zatrzymani w dniu 30 grudnia 2013 roku na gorącym uczynku kradzieży podpór trasy kablowej na szkodę (...), przyznali się do włamania w dniu 27 grudnia 2013 roku do pomieszczenia składu rudy i kradzieży stamtąd płyt stalowych pokrycia kanału kablowego na szkodę tego samego pokrzywdzonego. W obu przypadkach oskarżeni byli przygotowani do czynów, posiadając przy

sobie i używając butli gazowej i tlenowej oraz palników. Zatem krótko po dopuszczeniu się kradzieży z włamaniem ponownie chcieli okraść tego samego pokrzywdzonego (czyn zakończył się w fazie usiłowania z uwagi na interwencję pracowników ochrony, zaś z powodu wartości rzeczy stanowił wykroczenie). Świadczy to jednoznacznie negatywnie o oskarżonych i nasuwa pierwsze wątpliwości czy kara z warunkowym zawieszeniem jest w stanie powstrzymać ich przed popełnianiem kolejnych przestępstw, tym bardziej, że oskarżeni są osobami niepracującymi, nie zarejestrowanymi w Urzędzie Pracy, deklarującymi zajmowanie się zbieraniem surowców wtórnych. Gdyby to były jedyne negatywne okoliczności świadczące na niekorzyść oskarżonych, można by jeszcze zastanawiać się nad zastosowaniem probacji. Tymczasem, czego w ogóle nie rozważał Sąd Rejonowy, oskarżeni byli uprzednio karani. S. S. był karany trzy razy przed popełnieniem przestępstwa z niniejszej sprawy i raz w 2014 roku. Za każdym razem za przestępstwa przeciwko mieniu. Były to również kradzieże z włamaniem. Przed 27 grudnia 2013 roku orzekano wobec niego karę ograniczenia wolności i dwa razy karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Przestępstwa z niniejszej sprawy dopuścił się w okresie próby wyznaczonych dwoma wyrokami (k.192-193). W tej sytuacji S. S. nie daje żadnej gwarancji, że ponownie w konflikt z prawem nie wejdzie. To samo dotyczy oskarżonego L. S., który wprawdzie uprzednio był tylko raz karany, ale było to w kwietniu 2013 roku, za przestępstwo kradzieży, na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat (k.195). Oznacza to, że krótko po uprawomocnieniu się skazania, w trakcie bieżącego okresu próby i to mimo dozoru kuratora, L. S. dopuścił się kolejnego przestępstwa podobnego. Ma zatem rację skarżący, że nie ma żadnych przesłanek, na podstawie których można by przyjąć, że kara z zastosowaniem art.69 kk wpłynie prewencyjnie na samych oskarżonych, a także zapobiegnie ich powrotowi do przestępstwa. Trafne też jest twierdzenie, że oskarżeni jako młodzi i zdrowi mężczyźni powinni podjąć pracę, a nie uciekać się do dokonywania czynów zabronionych w celu zapewnienia sobie środków utrzymania.

Z tych to powodów Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok poprzez uchylenie rozstrzygnięć o karach grzywny z punktów 1 i 2 (sama kara pozbawienia wolności jest wystarczającą dolegliwością dla oskarżonych, którzy nie posiadają środków na zapłacenie grzywny) oraz rozstrzygnięć z punktów 3, 4 i 5, czyli o warunkowym zawieszeniu wykonania kar pozbawienia wolności, oddaniu oskarżonych pod dozór kuratora, zobowiązaniu oskarżonych do wykonywania pracy zarobkowej oraz o zaliczeniu na poczet grzywny okresu zatrzymania oskarżonych w sprawie. To ostatnie musiało skutkować wydaniem rozstrzygnięcia w trybie art.63 § 1 kk poprzez zaliczenie oskarżonym dwóch dni zatrzymania w sprawie - 30 i 31 grudnia 2013 roku - na poczet kar pozbawienia wolności. Nie znalazł natomiast Sąd odwoławczy podstaw do tego, by obniżyć karę pozbawienia wolności S. S. o jeden miesiąc oraz do orzeczenia obowiązku naprawienia szkody zgodnie z art.46 § 1 kk. Przypomnieć trzeba, że w imieniu pokrzywdzonego nie został złożony wniosek w trybie art.46 § 1 kk. W tej sytuacji na Sądzie Rejonowym nie ciążył obowiązek orzeczenia środka karnego w oparciu o przywołany przepis. Sąd I instancji mógł to zrobić jedynie działając z własnej inicjatywy. W sytuacji, gdy pokrzywdzonym była (...), podmiot dysponujący fachową obsługą prawną, która świadomie lub nie, nie zadbała o jego interesy, powodów do sięgania po fakultatywny środek karny z art.46 § 1 kk Sąd odwoławczy nie stwierdził. Nie naprowadził ich również w apelacji prokurator. Dlatego w pozostałym zakresie wyrok Sądu Rejonowego został utrzymany w mocy.

W ocenie Sądu Okręgowego tylko kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia i to w wymiarze przyjętym w zaskarżonym wyroku, są karami adekwatnymi do popełnionego przez oskarżonych przestępstwa i powinny spełnić cele w zakresie oddziaływania na sprawców i kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Z uwagi na sytuację finansową i konieczność odbycia kary izolacyjnej Sąd odwoławczy zwolnił obu oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.